

אלי זסר, העולם הזה

הראשי קרב. אני מבקש שולחן להערב, נהיה שלושה, אמרתי לו. הוא הסתכל בי כשהוא מחייך מהצר. זה הכלי' הצבעתי על שולחן מול רחבתי הריקודים: אני רוצה בזה'.

..זה בלתי-אפשרי, השולחן הוא של שר-הפנים, אמר. שלפתי שטר של 100 דולר מארנקי. הוא לקחו מיד. נעשה את הדרוש, אמר בהשתחוה לפני.

כאותו ערב הוא קיבל את פניי כאי-לו הייתי מורם מעם. ישבנו לא-הרחק מהשר ומלווי. הצגת-הריקודים התחרי לה. בין הרקדניות הבחנתי כאחת, ש' עשתה עלי רושם ביפיייה הנדיר. קראי תי למנהל-המועדון.

..מי זו? שאלתי.

..שמה כרמלה. היא בת 23 או 24, היא מנהלת את ההקה'.

התכוונתי בכרמלה. לכל אורך ה' מיספר שלה לא הפסקנו מלהסתכל זה על זה. אחרי שזוכה את הבימה, ניגשתי אליה בתא שלה. להפתעתי הרבה היא דיברה צרפתית.

..אני מאוהב בך, אמרתי.

היא הסתכלה בי בתדהמה. זה לא יתכן'..

עיר. היא הסכימה. טיילנו במקומות מבחילים, עלובים ומוזהמים. חשתי עור-נג מסויים להתהלך בכוך עם אשה זר' הרת זו. אהבתי לעבור על פני פרוצות מכוערות, שמנות וקנות, וסרסורים סוטים המשוטטים ליד בניינים פרוצים. בעוד אנו חולפים על פני מלון מלוכלך ער כדי מיאוס, אליזבט לחצה את ידי ואמרה: 'ניקח כאן חדר'.

עלינו לקומה הראשונה ונכנסנו לחדר ממואב. מפות מלוכלכות ורוקות על הריצפה, סדינים מטונפים, קירות מפעפעים וטיבות. כואב' אמרה אלי' זכט, כשהיא מתבוננת בי במבט מגרה ער כדי אוכר-חוששים.

..ורקתי אותה על המיטה ובאתי אליה בעודה לבושה כולה, כשאני נוהג

היי

ואהבותי

סלאטז וקלרה, בעת מעצרים ס'שופחתי ופגעה מספיק סהמסער'

בה ככפוצה. כשעזבנו את המלון, הפכנו לשני הנאהבים המאשרים ביותר בעיר. וזה נמשך ער לעיובתי את המרינה'.

24 לילות כרמלה

כ קראקאם היה לפלאטרשוון ס'פור-אהבה מסוג אחר. הוא קר' כל אותי נמלה-תעופה. שאלתי אותו: מה צולע? והוא אמר: הנשים. מזה חור' שיים לא פגשתי אפילו באחת. שאלתי: אין מועדונים? מה אתה עושה בערבים? הוא אמר: אני שותה תה בחדר שלי. כל המועדונים הם פרטיים, אי-אפשר להר' כנס.

..נסענו לטסאנאקו, המלון היפה ביר' תר בקראקאס. בסרקלין התנוססה כר' זת-פיריסומת של כוכבת יפה כמו אלה. תריסר נשים צעירות התבוננו בה כשהן מפטפפות.

..ואתה אומר שאין נשים? קראתי. ..הן באו מקולומביה, לסידרה של הופעות מיוחדות'.

..איפה מתקיימות הופעות אלה? ..במועדון של המלון'.

..ובלא הזמנת שולחן? ..הכל תפוס מזה חורש' נאנח העוזר שלי.

..טפל כמיוודות, אמרתי. ..ירדתי למועדון של המלון, המלצר

כנה ככפוצה. כשעזבנו את המלון, הפכנו לשני הנאהבים המאשרים ביותר בעיר. וזה נמשך ער לעיובתי את המרינה'.

כאיוז בחורה אתה רוצה? הסתכלתי ישר לעיניה של כרמלה ואמרתי: כן'.

היא כינתה אותי, ריאבלו'. בילינו את הלילה ביחד. למחרת היא אמרה לי: אני מציעה לך עיסקה. אני נשאת כאן 24 יום. אני יודעת שלא נתחתן ולא נהיה ביחד, אבל אני רוצה את 24 הר' מים האלה רק לעצמי. אסור לך לגעת בכחורה מהבחורות שלי'.

עמרתי (כמעט) בדיבורי'.

..אנחנו נתחתן!'

כ סוף הספר מספר פלאטו-שרון בקיצור נמרץ על היכרותו עם אשתו הנוכחית, אנט, ועל סיפור אהב' תם.

אנט ואני התאהבנו עוד בלילה הראשון, כשהכרנו במסיבה. למרות היותי נשוי, חיכתה לי.

..עתה, כשהאורחים פרשו, נזכרה בסעודה המשותפת האחרונה עם אביה בדיירתו בלה-בור'ה. מדוע לא תינשאו בחתונה דתית? שאל, ואחרי כן תינש'

קלרה: השבוע
דירה בדיונוונ'סופר, אבל על חשבונה

חשתי בחובה מוסרית כלפי רעייתי ובתי. ואילו אהבה גדולה נרקמה בליבי לצעירה יפת-התואר, שהצטיינה בפשיטות הליכותיה ובצניעותה. לבעייה חייבת להיות פיתרון רווי-כאב.

גם הזמן החולף לא הביא עימו פיתרונות. אחרי שלוש שנים עדיין היינו אנט ואני ביחד. היא בת 23, ואני כן 38. מישפחתה עמדה על כך שנינשא, או שלא תוסיף לראותני. אנט אהבה אותי כפי שאני אהבתי אותה. הידשו לה לראותני רק לארוחות' צהריים. לעולם לא בערבים. לא רק אחיה ואחיותיה. לא היה להם מאומה נגדי. להיפך, כיברו והעריצו אותי, אולם כיצד יכלו להשלים עם העובדה שאחותם, בת למישפחה יהודית שומ' רתימסורת, קשרה את גורלה בגבר נשוי?

..לבסוף גמרנו אומר, אשתי ואני, להיפרד ולהתגרש. תהליך-הגירושין נמשך שלוש שנים, וכל אותה עת היס' סה מישפחתה של אנט.

..אנו נתחתן! הבטחתי לאביה, אתה תראה'

או בטכס אזרחי? יצאתי אז עם אנט כבר שישה חר' רשים, ורק אז נודע למישפחה שאני נשוי.

כשהמישפחה היגרה מאלג'יריה לי-צרפת, נטש האב את עיסקי-הרצענות והקריש את עצמו לרת היהודית. במ' קום מגוריו, בלה-בור'ה, לא היה בית' כנסת, לכן הקים בית-כנסת באכסדרת ביתו. גם לימד ילדים לימודי-דת, פע' מיים בשבוע, בשעות אחר-צהריים. הוא שלא את בתו לבלות עם בת-לור' ייה, וכמובן שלא ציפה כי תשוב הביתה עם גבר נשוי. אולם אני נלכדתי כאותה דילמה האופיינית לנישאים בגיל צעיר.

..כשהכרתי את אנט, הייתי נשוי 14 שנה. ומבלי שחשתי בכך חל סחף בחיי-המישפחה שלי, כתוצאה מ-15 שעות עבודה ביום, והתמכרותי המוחלטת לי-עבודה ולעסקים. נותר חלל ריק ביני ובין אשתי, ואני אף לא חשתי בכך. נוצרה כדירות. הכל היה אך ורק ביטוי להצלחה חומרית, אולם אישיותי נזקקה להרבה-הרבה רגש, ולמנה גרושה של אהבה.

כששבה לדירתה באותו לילה, ציפ' תה לאנט הודעה מאמה. אביה נפטר מהתקילב'.

שימלת' קרפ ירוקה

כ מקום אחר בספר מתאר פלאטו שרון את אשתו היפה באהבה רבה, וכך הוא כותב:

..היא העיפה את מבטה מסביב לשולחן, ושלחה ידה לאחוז בכוס-היין. היא לבשה שימלת-קרפ ירוקה, אשר הבליטה את עיניה החומות, ונעליים עדינות בצבע ירקן. שיערה השחור היה אטוף מעל לקורקודה, רשת-זהב כיסתה את עיגול השיער העשיר'..

בתצות פנתה אלי אנט: יום-הולדת שמח! לחשה.

..עיני פגשו במבטה. אני מאחלת לך רוב אושר' הוסיפה כשהיא מביאה את כוסה לשפתיה האדומות'.

האם כסיפרו הבא ימשיך פלאטו שרון לספר על הרפתקות-אהבים חד' שות, ואולי יגלה גם מה קרה לאהבה הגדולה שהיתה בינו ובין אנט?